

Kes oleks küll arwata wöinud, et ruuge, pehme-silmine liriku-Sofie seesugust felmi-tükilefest teha wöiks?! Aga seal ei seisnud kõik see salasilik nõu mitte ainult täieoste paberit peal, vaid liri sai ta posti peale antud ja osi seesamõ, mis kahisewat aptheeket järsku üle raske-meele sūgawate orgude maailma õnne seitsememasaesse taewasse töösi.

Mil viisi wassatu ja sawal Sofie lõigist sellest pruudi-otsimisest sõnumit saanud, seda seletagu mõned sõnad. Kuid a mele juba enne ülisawala Adolf'i suust kuulnud, seisisid mõlemad preili-d Hinzmeier kõige suuremas ümberläämis es ümberkaudsete „liriku-tütretega“ ja lõige lähedamalt Sofie'ga. Kogemata juhtus Sofie Hinzmeier'ite juures olema, kui Adolf kuumava apthelre koulamisega senna tuli. Üts neist neiudest wöttis sõnumi vasta ja räälis sellest teistega, enne kui Adolf'ile waetust anti. Siis arwati heaks, sobisewat saadikut esitels natuse läbi kuulata, kest kõik see osi tuli neile kolmese lüsitanisse. Mõne o'awa riisti ja põigiti lüsimistega sai woene Adolf nii lüsimusse aetud, et Gewartütreel palju waewa tarvis ei läinud, temast kõiki õige mõistavalt wälja kurnata, mida teada tahsisid. Küll töüs neiu-lawaluse ohvri südames aim, et tema sel korral kõige oma lawalusega wiletsast auku langenud, aga tema hoidis

ennast, peremehele rääkimist, missugust järge tema diplomatiqa-tallitus töö poolest saanud oli.

Kui saadik ära läinud, siis sai see tähtjas ast neiust kolonest neiust igalt poolt suure tarlusega arutatud ja mõimalik otsusel tehtud, et jumal-polisele waesele ohvriole abiis piab olnud saama. Kuid a seda teha, see sai järgmisel nõuotogu peale jäätud, kest täna ei wöinud Sofie Hausmann enam lauemini senna jäädva. Nemad lahkuisivad ja kui Büchner mõne pääwa pärast lirikuõpetaja Hausmann'i wõerusele tulili ja tema tütrega tuttarwais tehtud sai, siis teadis see sawal kõhe, kuid a ajad seisisid, ja rõõmustas ennast selle senna tall-tuse üle, mida oma peale wöitta tahsis.

Järgmisel pääwas oli Sofie'l muidugi wäga tarvilisi tallitusi linnas, mille peale sõbrustatud neiude juures publamist libedast tarvis läks. Teretamine oli nii sildamisel, nagu issa noorte neiude wahel, aga waewalt anti wõeras eaga istuda, nende sõnumite pärast, mis temale anda oliwad.

„Sofie, kas tead?“ — „Oh, mina tean rohlem, kui Teie mõlemad.“ — „Noh, siis räägi usinast.“ — „Ei, rääfige enne, mis Teie teate, pärast tuleb minu sord.

„Noh, mõtle ometigi, teatud mehile tahab ringläiku kõlidise lirikuõpetajate-majadesse ette